

Loška smojka

Sedem gradóv se trgalo je okrog róda Homerja,
zame potrebno to ni, dosti, da usta odprem.

Zavozlano

Koljejo v Loki štirje mesarji,
štirje mesarji, štirje lončarji.
Pravi lončarji pa niso mesarji,
naši mesarji le, tí so lončarji.

Muzejsko društvo

Grška je Efialta rodila,
Loka še hujšo reč izkotila:
leto za letom ta graja
njene razglede izdaja.

1000 (mille)

Zapel ti bom sonet, o mille, Loka,
po vseh pravilih, kot se gre in šika,
prav vse bo v redu, rima in oblika,
čeprav mi svinčnik zraven poka, poka,

čeprav srcé mi poleg, poleg joka
ob teh pravilih, rimah in oblikah,
prav vse bo v redu, v stikih in razlikah,
zapel ti bom sonet, o mille, Loka!

Al pesniki se danes ne rodijo:
napisati sonet je huda muka,
kako se reveži pri tem potijo!

Bo že, bo že, se bó že našla luka,
pa bom zastokal, mille, Loka, adijo!
Poglej no to-le reč: sonet je tukaj.

Jesenko

Boljšo pšenico sem gojil,
da bi za tebe več kruha dobil.
Meni ni treba več jesti.
Konec povesti.

Vladko

Dan na dan sem operiral,
z inštrumenti muziciral,
zraven sem, da je biló več dela,
zdravil duše brez skalpela.

Slavko

Kaj kitajski zid, kaj piramide!
Jaz naredil sem, kar ne preide,
spletel sem si neusahljivi venček:
Flisov in Ta žegnani studenček.

Andrejček

Šepal okrog si kot ranjen kos,
kar umazan, raztrgan, bos,
prosil samó si: Čika, čika!
Oh Andrejček, smrt vse zaflika.

Talec

Obriti znal si lice, svét,
si dušo pihal v klarinet,
pogumno stopil pred streline —
zdrav, zdrav na veke, Tajčkov Tine!

Za brajdo

Tukaj za brajdo, tukaj za brajdo,
sva se za róke sprevajala z Majdo.
In potem? — Ti firbec zaviti,
ali ne veš, kaj se pravi ljubiti?